

265

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 października 1966 r.

w sprawie zasad i trybu przeprowadzania publicznej licytacji ruchomości oraz trybu postępowania przy przechowywaniu i sprzedaży egzekucyjnej niektórych rodzajów ruchomości.

Na podstawie art. 104 § 4 oraz art. 106 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Zasady i tryb przeprowadzania publicznej licytacji ruchomości.

§ 1. Licytacja publiczna zajętych ruchomości, przewidziana w art. 103 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151), zwanej dalej „ustawą”, odbywa się w terminie i miejscu wyznaczonym przez organ egzekucyjny.

§ 2. Organ egzekucyjny ogłasza o licytacji przez obwieszczenie, w którym wymienia:

- 1) miejsce i czas licytacji,
- 2) ruchomości, które mają być sprzedane, z podaniem ich rodzaju i sumy oszacowania,
- 3) miejsce i czas, kiedy można oglądać ruchomości przed licytacją,
- 4) nazwisko zobowiązanego.

§ 3. Najpóźniej na 3 dni przed dniem licytacji, a w wypadkach określonych w art. 100 § 2 ustawy najpóźniej na 2 godziny przed rozpoczęciem licytacji — organ egzekucyjny umieści obwieszczenie o licytacji w miejscu, gdzie ma się odbyć licytacja, na tablicy ogłoszeń organu egzekucyjnego i w innych miejscach, gdzie umieszczenie takiego obwieszczenia uzna za celowe. Organ egzekucyjny może też zamieścić ogłoszenie o licytacji w dzienniku poczytnym w danej miejscowości albo w jeszcze inny sposób podać ogłoszenie do wiadomości publicznej. Odpis obwieszczenia o licytacji organ egzekucyjny doręczy zobowiązanemu w terminach określonych w art. 103 § 3 ustawy.

§ 4. W licytacji nie mogą uczestniczyć:

- 1) zobowiązany,
- 2) poborca skarbowy, prowadzący licytację, jego małżonek i dzieci,
- 3) pracownicy organu egzekucyjnego, prowadzącego licytację, i ich małżonkowie i dzieci, pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym, a jeżeli w danej miejscowości jest więcej takich organów — także pracownicy tych innych organów,
- 4) osoby obecne na licytacji w charakterze urzędowym.

§ 5. Licytacji nie można rozpoczynać później niż w dwie godziny po czasie oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.

§ 6. Licytacja odbywa się ustnie i rozpoczyna się od wywołania ceny. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił cenę wyższą. Poborca skarbowy udzieli przybicia, czyli przyzna własność sprzedanej ruchomości osobie, która zaofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnym wezwaniu do dalszych postępień nikt więcej nie zaofiarował.

§ 7. Licytację uważa się za niedoszłą do skutku, jeżeli nie weźmie w niej udziału przynajmniej dwóch licytantów, jak również żaden z licytantów nie zaofiarował nawet ceny wywołania.

§ 8. Ponowna licytacja może być wyznaczona po podaniu o tym do publicznej wiadomości w terminach i sposób określony w § 3.

§ 9. 1. Nabywca licytacyjny obowiązany jest całą cenę nabycia, jeżeli ona nie przewyższa kwoty 2.000 zł, uiszczyć natychmiast po udzieleniu mu przybicia. Jeżeli ceny nie uiszczy, traci prawo wynikłe z przybicia i nie może uczestniczyć nadal w licytacji. Poborca skarbowy wznowi niezwłocznie licytację tej samej ruchomości, rozpoczynając ją od ceny wywołania.

2. Jeżeli cena nabycia przewyższa kwotę 2.000 zł, nabywca powinien złożyć natychmiast jedną piątą część tej ceny, nie mniej jednak niż 2.000 zł, pod rygorem przewidzianym w ust. 1, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci prawo wynikłe z przybicia oraz prawo do zwrotu wpłaconej w czasie licytacji kwoty.

§ 10. Nabywca, który zapłacił całą cenę nabycia, staje się właścicielem nabytej ruchomości i powinien ją natychmiast odebrać, chyba że zostało wniesione zażalenie na naruszenie przepisów o przeprowadzeniu licytacji. Jeżeli licytant nie odbierze natychmiast nabytej ruchomości, obowiązany jest uiszczyć koszty jej przechowywania od dnia licytacji do dnia odbioru. Wysokość kosztów określa organ finansowy.

Rozdział 2.

Tryb postępowania przy przechowywaniu i sprzedaży inwentarza żywego.

§ 11. 1. Inwentarz żywy stanowią:

- 1) zwierzęta hodowlane,
- 2) zwierzęta rzeźne.

2. Zwierzętami hodowanymi w rozumieniu rozporządzenia są:

- 1) zwierzęta gospodarskie, zapisane do ksiąg zwierząt zarodowych, oraz rozplodniki, uznane na podstawie przepisów o hodowli zwierząt gospodarskich,
- 2) zwierzęta, które były poddane ocenie wartości użytkowej stosownie do przepisów o hodowli zwierząt gospodarskich i wartość taką wykazały, jak również przychówek po takich zwierzętach,
- 3) nie objęte pkt 1 i 2 — krowy mleczne i cielęta, lochy reprodukcyjne, owce i jagnięta oraz konie zdadne do pracy i źrebięta.

3. Zwierzęta gospodarskie nie zaliczone w myśl ust. 2 do zwierząt hodowlanych uważa się za zwierzęta rzeźne. W razie wątpliwości, czy zajęte zwierzę nadaje się do dalszej hodowli, organ egzekucyjny zwraca się o opinię do zootechnika lub innego biegłego. Opinia powinna być wydana na piśmie. Zwierzę uznane za nie nadające się do dalszej hodowli sprzedaje się jako zwierzę rzeźne.

§ 12. 1. Zajęte zwierzęta hodowlane (§ 11 ust. 2) sprzedaje się z wolnej ręki jednostkom gospodarki społecznej, mającym siedzibę na terenie objętym działalnością organu finansowego, prowadzącego egzekucję, po cenach ustalonych w obrocie hodowlanym.

2. Jeżeli jednostki gospodarki społecznej, wymienione w ust. 1, nie reflektują na kupno po cenach tam określonych, organ finansowy sprzedaje zwierzęta w drodze licytacji, którą przeprowadza się w miejscu utrzymania ich przez dłużnika albo na najbliższym targu lub jarmarku. Jeżeli licytacja w pierwszym terminie nie dojdzie do skutku, zajęte zwierzęta hodowlane sprzedaje się jednostkom gospodarki społecznej za cenę równą cenie wywołania (art. 103 § 2 ustawy) z zastrzeżeniem, że nabyte zwierzęta nie mogą być przeznaczone na rzeź.

3. W razie niesprzedania zajętych zwierząt hodowlanych w trybie określonym w ust. 1 i 2 organ finansowy wyznacza drugą licytację.

4. W razie niedojścia do skutku także drugiej licytacji organ finansowy zwalnia spod egzekucji zwierzęta gospodarskie zapisane do ksiąg zwierząt zarodowych oraz rozplodniki uznane na podstawie przepisów o hodowli zwierząt gospodarskich (§ 11 ust. 2 pkt 1). Pozostałe zwierzęta sprzedaje się jednostkom gospodarki społecznej, prowadzącym skup zwierząt rzeźnych.

§ 13. 1. Corocznie, w okresie do 30 czerwca, organ finansowy zapytuje pisemnie państwowe gospodarstwa rolne, spółdzielnie produkcyjne i kółka rolnicze na terenie powiatu, czy i jakie mają zamiary nabycia zajętego bydła, koni i innych zwierząt hodowlanych w następnym roku gospodarczym. Jednocześnie organ finansowy nadmienia, że będzie się zwracał z propozycją sprzedaży zajętego inwentarza żywego tylko do tych jednostek gospodarki społecznej, które na to zapytanie nadesłały odpowiedź pozytywną.

2. W pierwszym rzędzie oferuje się sprzedaż zwierząt hodowlanych bezpośrednim nabywcom, to jest państwowym gospodarstwom rolnym, rolniczym spółdzielniom produkcyjnym i kółkom rolniczym, które wyraziły zamiar nabycia (ust. 1), a w dalszej kolejności — jednostkom terenowym przedsiębiorstwa obrotu zwierzętami hodowanymi, jeżeli takie jednostki znajdują się na terenie powiatu.

§ 14. Zajęte zwierzęta rzeźne (§ 11 ust. 3), jak również zwierzęta, określone w § 12 ust. 4 zdanie ostatnie, sprzedaje się w punktach skupu właściwych branżowo jednostek gospodarki społecznej po cenach skupu rynkowego, a gdy zwierzę zostało zakontraktowane — po cenach skupu z kontraktacji. Jeżeli jednak zobowiązany do dnia sprzedaży nie wykonał obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych, sprzedaż następuje po cenach dostaw obowiązkowych. Tylko za ewentualną nadwyżkę ponad dostawy obowiązkowe nabywcy płacą odpowiednio ceny skupu rynkowego albo skupu z kontraktacji.

§ 15. Drób nie sprzedany właściwym jednostkom gospodarki społecznej (§ 12—14) sprzedaje się na zasadach ogólnych z licytacji lub z wolnej ręki.

§ 16. Jeżeli przedmiotem egzekucji są zwierzęta futerkowe, co do których hodowca nie zawarł umowy kontraktacyjnej o dostawę ich skór, przepisy § 12 ust. 1 oraz § 13 stosuje się odpowiednio, z tym że:

- 1) sprzedaż nie może odbywać się w okresie od przygotowania do rozplodu aż do odsadzenia młodych,
- 2) sprzedaż zwierzęcia futerkowego w okresie zimowej dojrzałości futra nie może być dokonana poniżej 75% wartości skóry przy uwzględnieniu cen stosowanych przez państwowe punkty skupu skór takich zwierząt,
- 3) wartość zwierząt futerkowych, sprzedawanych w okresie innym niż określony w pkt 2 (sprzedaż do dalszej hodowli), ustala się wyłącznie według cen hodowlanych.

§ 17. 1. Sprzedaż zajętych zwierząt nie może nastąpić przed upływem siódmego dnia od daty zajęcia. Do czasu sprzedaży zajęte zwierzęta pozostawia się na miejscu u zo-

zobowiązany, choćby zobowiązany odmówił przyjęcia ich pod dozór.

2. Sprzedaż zajętych zwierząt rzeźnych może jednak nastąpić bezpośrednio po zajęciu, jeżeli zobowiązany odmówił przyjęcia ich pod dozór. Jeżeli zajęte zwierzę rzeźne zostało odebrane zobowiązanemu w celu dokonania sprzedaży, a sprzedaż nie doszła do skutku, poborca skarbowy oddaje zajęte zwierzę pod dozór osobie, która zgodzi się ten dozór przyjąć i ma odpowiednie warunki do utrzymania zwierzęcia do czasu sprzedaży. Osoba ta pełni obowiązki dozorczy.

§ 18. Po sprzedaży zwierzęcia rzeźnego organ finansowy zawiadamia zobowiązanego o uzyskanej ze sprzedaży kwocie i o sposobie zachowania tej kwoty na pokrycie egzekwowanych należności.

R o z d z i a ł 3.

Tryb postępowania przy sprzedaży przedmiotów łatwo psujących się.

§ 19. Sprzedaż przedmiotów łatwo psujących się, a w szczególności nabiału, owoców i warzyw, następuje bezpośrednio po zajęciu jednostkom gospodarki uspołecznionej po cenach płaconych przez te jednostki dostawcom. Jeżeli sprzedaż w tym trybie nie dojdzie do skutku, zajęte przedmioty łatwo psujące się sprzedaje się z licytacji. Przepisów § 3 i 8, dotyczących obwieszczeń o licytacji nie stosuje się, jeżeli rzeka w sprzedaży mogłaby doprowadzić do zepsucia się towaru.

R o z d z i a ł 4.

Przechowywanie i sprzedaż zajętych kosztowności.

§ 20. Zajęte wyroby użytkowe ze złota, platyny i srebra, kamienie szlachetne, perły, biżuteria, zwane dalej kosztownościami, podlegają sprzedaży w trybie określonym w niniejszym rozporządzeniu.

§ 21. 1. Po ujawnieniu u zobowiązanego kosztowności poborca skarbowy dokonuje ich zajęcia i opisu, wyszczególniając w protokole zajęcia rodzaj, jakość, cechy szczególne (numery, cechy probiercze, znaki) i cechy zewnętrzne każdego z zajętych przedmiotów oraz zaznaczając, że oszacowanie tych przedmiotów nastąpi przy udziale biegłego. Jeżeli zobowiązany posiada rachunki na zajęte kosztowności lub atesty urzędu probierczego, poborca skarbowy dokonuje opisu na podstawie tych rachunków lub atestów i czyni o tym wzmiankę w protokole zajęcia. Protokół zajęcia podpisuje poborca i zobowiązany.

2. Jeżeli zobowiązany nie zgadza się z opisem zajętych kosztowności, poborca spisuje dodatkowy protokół, w którym podaje oświadczenia zobowiązanego, dotyczące poszczególnych zajętych przedmiotów. Protokół ten również podpisuje poborca skarbowy i zobowiązany. Protokół zajęcia i protokół dodatkowy spisuje się w trzech egzemplarzach: jeden egzemplarz otrzymuje zobowiązany, jeden pozostaje przy kosztownościach, a jeden — w aktach egzekucyjnych. O sporządzeniu protokołu dodatkowego poborca skarbowy czyni odpowiednią wzmiankę w protokole zajęcia.

3. Po dokonaniu w ten sposób opisu zajętych kosztowności poborca wkłada je w obecności dłużnika do koperty wraz z jednym egzemplarzem opisu i umieszcza na sklejeniach koperty nalepki egzekucyjne. Zobowiązany umieszcza na sklejeniach koperty swe podpisy lub odcisk pieczęci.

4. Po dokonaniu czynności określonych w ust. 1—3 poborca skarbowy wraca do organu finansowego, gdzie w jego

obecności następuje złożenie do kasy pancерnej zapieczętowanej koperty, zawierającej zajęte przedmioty, jako depozytu rzeczowego skarbowego urzędu komorniczego. Potwierdzenie złożenia depozytu należy zamieścić na egzemplarzu protokołu zajęcia, który będzie przechowywany w aktach egzekucyjnych.

§ 22. 1. W ciągu tygodnia od daty zajęcia kosztowności organ finansowy wyznacza termin i miejsce, w którym odbędzie się oszacowanie kosztowności, zawiadamiając zobowiązanego, że ma on prawo wzięcia w tej czynności udziału i że jego nieusprawiedliwiona nieobecność nie spowoduje odroczenia terminu otwarcia koperty i dokonania oszacowania.

2. Termin oszacowania powinien być wyznaczony nie później niż w dwa tygodnie od daty zajęcia.

§ 23. W celu oszacowania kosztowności organ finansowy powołuje rzeczoznawcę z listy biegłych sądowych.

§ 24. 1. W wyznaczonym terminie następuje otwarcie koperty z kosztownościami i oszacowanie. Jeżeli zobowiązany stawiał się, otwarcie koperty z kosztownościami następuje w jego obecności. Jeżeli zobowiązany nie stawiał się i usprawiedliwił swoją nieobecność, organ finansowy wyznacza nowy termin, zaznaczając jednak w zawiadomieniu, skierowanym do zobowiązanego, że nowy termin jest ostateczny i w razie niemożności stawienia się zobowiązany powinien upoważnić inną osobę do zastąpienia go przy otwarciu koperty z kosztownościami i oszacowaniu. Jeżeli natomiast zobowiązany nie stawiał się na wyznaczony termin i nie usprawiedliwił swojej nieobecności, otwarcie koperty następuje w obecności biegłego, komornika skarbowego, pracownika, który przyjął zapieczętowaną kopertę zawierającą kosztowności na przechowanie w kasie pancерnej, i poborca skarbowego, który dokonał zajęcia kosztowności. O otwarciu koperty spisuje się protokół, stwierdzający nienaruszenie pieczęci i zgodność znajdujących się w kopercie przedmiotów z ich opisem.

2. Biegły sporządza protokół oszacowania, który powinien wzmieniać każdy oszacowany przedmiot, podawać jego cechy zewnętrzne, określać materiał, z którego przedmiot ten został wytworzony, i podawać wartość sprzedażną. W protokole oszacowania przedmiotów ze złota, platyny i srebra powinna być podana wartość kruszcu, z którego przedmioty te zostały wytworzone. Protokół sporządza się w trzech egzemplarzach, z których jeden otrzymuje zobowiązany, a pozostałe dwa — organ finansowy.

3. Na podstawie protokołu sporządzonego przez biegłego uzupełnia się protokół zajęcia danymi o szacunku zajętych przedmiotów.

§ 25. Kosztowności sprzedaje się właściwemu państwowemu przedsiębiorstwu handlu detalicznego lub za jego pośrednictwem za cenę oszacowania. Z osiągniętej przy swym pośrednictwie ceny sprzedażnej przedsiębiorstwo potrąca prowizję komisową, a resztę przekazuje organowi finansowemu.

§ 26. 1. W razie niedojścia do skutku sprzedaży w trybie § 25 sprzedaje się kosztowności w drodze licytacji.

2. Na pierwszej licytacji ceną wywołania jest 75% ceny oszacowania, a na drugiej — 50% ceny oszacowania. Poniżej tych cen kosztowności nie mogą być na licytacjach sprzedane.

3. Cena wywołania przedmiotów ze złota, platyny lub srebra nie może być mniejsza niż wartość kruszcu, z którego przedmioty te zostały wytworzone (§ 24 ust. 2).

§ 27. W razie niedojścia do skutku drugiej licytacji kosztowności sprzedaje się z wolnej ręki na złom uprawnionym jednostkom po cenach, płaconych za złom przez te jednostki.

Rozdział 5.

Sprzedż zajętych maszyn i urządzeń produkcyjnych.

§ 28. Maszyny i urządzenia produkcyjne podlegają sprzedaży z wolnej ręki jednostkom gospodarki uspołecznionej, wskazanym przez właściwy — ze względu na rodzaj tych maszyn lub urządzeń — wydział prezydium rady narodowej stopnia powiatowego.

§ 29. 1. Po zajęciu ruchomości określonych w § 28 organ finansowy zwraca się do właściwego wydziału (§ 28) o powołanie biegłego do oszacowania tych ruchomości.

2. Organ finansowy wyznacza następnie termin oszacowania i powiadamia o tym zobowiązanego. Zobowiązany może być obecny przy oszacowaniu ruchomości, lecz jego nieprzybycie nie stanowi przeszkody do dokonania oszacowania.

§ 30. 1. Biegły szacuje zajęte ruchomości według ich rzeczywistej wartości. Protokół oszacowania sporządza się w trzech egzemplarzach, z których jeden otrzymuje zobowiązany, a dwa pozostają w aktach organu finansowego.

2. Jeżeli zobowiązany nie godzi się z szacunkiem biegłego, organ finansowy zarządza ponowne dokonanie oszacowania przez biegłego sądowego. Szacunek biegłego sądowego jest miarodajny.

§ 31. 1. Po oszacowaniu ruchomości organ finansowy ustala cenę sprzedażną zgodnie z szacunkiem i zwraca się do właściwego wydziału (§ 28) z wnioskiem o wskazanie nabywcy. Właściwy wydział wskazuje nabywcę w ciągu tygodnia od dnia otrzymania wniosku.

2. Jeżeli wskazany nabywca reflektuje na nabycie ruchomości, organ finansowy dokonuje sprzedaży, dołączając do rachunku jeden egzemplarz protokołu oszacowania. Jeżeli nabywca nie dokona przelewu odpowiedniej kwoty na rachunek organu finansowego w ciągu tygodnia od daty nabycia, organ finansowy ściągnie cenę nabycia w drodze bezskceptowego żądania zapłaty.

§ 32. Jeżeli wskazany nabywca nie reflektuje na nabycie, organ finansowy sprzedaje zajęte ruchomości w drodze licytacji. W razie niedojścia do skutku drugiej licytacji, organ finansowy postępuje stosownie do przepisów art. 105 ustawy.

Rozdział 6.

Przechowywanie i sprzedaż zajętej broni i amunicji oraz innych przedmiotów, na których posiadanie jest wymagane zezwolenie.

§ 33. 1. Zajęta broń myśliwska i sportowa może być sprzedana jedynie za pośrednictwem uprawnionego przedsiębiorstwa handlu bronią, a w drodze licytacji publicznej tylko osobie, która okaże zaświadczenie właściwej komendy wo-

jewódzkiej (równorzędnej) Milicji Obywatelskiej, zezwalające na zakup broni i amunicji do broni myśliwskiej i sportowej sprzedaje się jedynie osobie, która okaże ważne pozwolenie na posiadanie tego rodzaju broni.

2. Zajętą broń myśliwską lub sportową oraz amunicję pozostawia się do czasu sprzedaży pod dozorem zobowiązanego, posiadającego zezwolenie na posiadanie tej broni. Jeżeli pozostawienie broni pod dozorem zobowiązanego nie jest możliwe, komornik skarbowy jako organ egzekucyjny przekazuje ją do depozytu najbliższej jednostki Milicji Obywatelskiej.

3. O zajęciu broni i amunicji komornik skarbowy zawiadamia właściwą komendę wojewódzką Milicji Obywatelskiej dołączając odpis protokołu zajęcia. Wojewódzka komenda Milicji Obywatelskiej na podstawie protokołu zajęcia broni wydaje komornikowi skarbowemu zezwolenie na przekazanie tej broni do sprzedaży.

§ 34. Przepisy § 33 stosuje się odpowiednio przy przechowywaniu i sprzedaży innych przedmiotów, na których posiadanie wymagane jest zezwolenie. Przedmioty te oddaje się pod dozór i sprzedaje w porozumieniu z organami, które wydają zezwolenie na ich posiadanie.

Rozdział 7.

Przepisy końcowe.

§ 35. W sprawach sprzedaży egzekucyjnej, nie uregulowanych w rozporządzeniu w sposób szczególny, stosuje się ogólne przepisy ustawy, dotyczące egzekucji z ruchomości.

§ 36. Postępowanie egzekucyjne, toczące się w dniu wejścia w życie rozporządzenia, będzie prowadzone w dalszym ciągu w myśl przepisów tego rozporządzenia.

§ 37. Traci moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 stycznia 1948 r. w sprawie wykonania art. 53 ust. 2 i art. 81 ust. 2 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. Nr 5, poz. 36);
- 2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 kwietnia 1950 r. w sprawie sprzedaży ruchomości zajętych w trybie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. Nr 17, poz. 151);
- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 16 sierpnia 1951 r. w sprawie sprzedaży maszyn i urządzeń produkcyjnych, zajętych w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1055).

§ 38. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*